

de vores mulighed for, selv om vi er et lille land, at blive ved med at være et land, der havde mulighed for at komme med sin stemme og havde mulighed for at øve indflydelse. Netop for at sikre, at Danmark ikke ender op med at blive en forstad til Hamborg, så er det nødvendigt, at vi bliver ved med at have den fortrinsret, som vi har som et lille land.

Når Enhedslisten så også siger, at vi skal mindst kunne udpege et medlem af Europa-Kommissionen fra hvert land, så må jeg indrømme, at der siger Fremskridtspartiet, at det kan godt være, at vi bliver så mange, – hvis nu vi bliver 25 lande i løbet af en årrække – at vi ikke har brug for 25 kommissærer. Vi kan godt på et tidspunkt være nødt til at give køb på det og så sige, at der kan godt være enkelte lande, der må sidde over i en periode. Det er nemlig bare sund fornuft.

Vi skal ikke nå dertil, at Kommissionen udnævner kommissærer, bare fordi der er så og så mange lande, og så skal kommissærerne selv finde ud af, hvad de derefter skal lave. Vi skal ikke have flere kommissærer, end der reelt er brug for, og det mener Fremskridtspartiet faktisk er ret væsentligt.

At vi skal kunne tale vort eget sprog, er der ikke én, der vil modsige Enhedslisten i. Det er sådan i dag, det vil blive ved med at være sådan, og jeg tror ikke, der er nogen, der nogen sinde vil røre ved det.

Angående forslag nr. B 16 om den nationale rets forrang frem for EF-ret har jeg vistnok allerede sagt, at Danmark har haft sine folkeafstemninger. Danmark har afgivet noget af suveræniteten – det må vi erkende – og Fremskridtspartiet er altså så demokratisk, at vi rent faktisk også prøver at respektere, når den danske befolkning har udtrykt det, den ønsker, ved en folkeafstemning. Men kun hertil og ikke længere – jeg vil meget gerne pointere, at det er vi enige i.

Men hvis man nu sagde, at principperne i forslag nr. B 16 skal være gældende, er Enhedslisten så opmærksom på, at så har vi nedlagt det indre marked og meldt os ud af EU, og hvad der ellers er af samarbejde på europæisk plan? Det er reelt det, der står i forslaget, og det kan Fremskridtspartiet af gode grunde ikke støtte.

Vi er principielt meget enige i forslag nr. B 19 om begrænsning af EU's og de enkelte EU-institutioners beføjelser. Vi har også sagt til regeringen, at for Fremskridtspartiet er det utrolig vigtigt, at Kommissionen får fjernet den beføjelse, at det kun er den, der kan fremkomme med ny lovgivning.

Kommissionen er noget af det mest udemokratiske, selv om jeg godt ved, at det er de enkelte lande, der udpeger personerne. Men de er ikke valgt. De valgte repræsentanter sidder i Ministerrådet, og her kan de få lov til at komme med et enkelt lille pip, men de kan ikke sige: Nu skal I gøre sådan og sådan. Derfor har vores forslag været, at det skal være Ministerrådet, der kan pålægge Kommissionen at stille forslag.

SF's ordfører sagde, at medlemmerne af Kommissionen er embedsmændene, der skal kunne udføre det tekniske, og det er også korrekt. Men det er efterhånden Kommissionen, der prøver at sætte dagsordenen for hele EU's udvikling, og jeg er rørende enig med Enhedslisten og vel også SF i, at det er forkert. Men om tingene skal sættes så hårdt op, som det er gjort i beslutningsforslaget, vil jeg nok stille mig tvivlende over for. Men det er godt, vi får diskussionen her i salen, for det er trods alt her, vi har samlet de partier, der til sin tid skal stå bag det udspil, regeringen skal fremkomme med.

At Europa-Parlamentet i dag laver en masse ting, som det egentlig godt kunne lade være med, er jeg også enig med Enhedslisten i.

Jeg mangler en pind i nr. B 19, nemlig at vi skal pålægge Europa-Parlamentet at gennemtrumfe de kontrolforanstaltninger, det har reel mulighed for at kunne påtage sig. For Fremskridtspartiet er det det vigtigste punkt overhovedet, fordi Europa-Parlamentet er det eneste demokratisk valgte parlament, der kan kontrollere, at direktiverne bliver ført ud i livet, når de er vedtaget. Det er det eneste sted, hvor der sidder demokratisk valgte folk, som kan påvirke de nationale parlamenter, og derfor mener jeg, at Europa-Parlamentets vigtigste opgave bør være den kontrollerende opgave. Vi skal ikke pålægge det nye opgaver, som det heller ikke kan løse.

Angående forslag nr. B 20 om et dansk nej til øget brug af flertalsafgørelser i EU er vi af gode grunde rørende enige. Vi mener, at hver evig eneste gang, man tager en ny politik op, bør det ske med enstemmighed, og enstemmighedsprincippet bør være en af de væsentligste ting.

Hvad hjælper det, hvis vi kommer i den situation, at et såkaldt kvalificeret flertal på 25 medlemslande siger, at nu vil de have en ny politik på dette eller hint område, og 3-4 lande som f.eks. England, Sverige og Danmark siger, at det vil de ikke have med ind? Kan vi tvinge dem? Hvordan vil befolkningerne reagere, hvis vi på den måde bliver overhalet af en udvikling, hvor et flertal synes, at nu vil det være en god idé at